

MAR EN DINS

QUIM CARRERAS

Són moltes les històries i vivències que Quim Carreras ens pot explicar, en la seva llarga trajectòria solcant els mars, podem destacar la seva volta al món en veler en l'any 2012 o els seus diferents relats i aventures en el llibre "parlant des de l'Atlàntic". Segurament mai no podrem saber del cert tot el que en Quim ha vist, ha sentit i ha viscut en els seus llargs i trepidants viatges a mar obert. Però el que si podem dir, és que des de Catalunya Aventura comptem amb ell, amb els seus relats mensuals i les seves aventures. Tota una vida plena de curiositats entre la terra i el mar.

El mar és el teu tren de vida, que té el mar que no tingui la terra?

Per mi, el mar és natura en estat pur. Pot ser molt maco quan està en calma, però pot arribar a ser devastador. Aquesta incertesa sola ja et dona un component d'aventura. Sempre que surto per creuar l'Atlàntic, sóc conscient que vaig cap a una cosa superior a mi. L'has de respectar i si el coneixes, t'adones que no ataca per sorpresa, normalment dona indicis d'un canvi de temps, i si ets prou hàbil, tindràs temps per preparar-te. Per altra banda, si el mar té una cosa que a mi m'agrada, és que ell no fa diferències... Quan es mou, es mou per tothom.

Són molts anys dedicats a viure multituds d'experiències en el mar, però l'aventura més gran segurament va ser solcar els mars. D'on va sorgir aquesta idea?

La idea d'una volta al món a vela, és un somni que un té des del moment que descobreix el mar i que l'apassiona la navegació. Et motiva el fet d'anar cada dia una mica més lluny. Recordo quan era una autèntica aventura anar fins a Balears. Després un dia vaig decidir anar a Sardenya, Malta... A poc a poc em marcava horitzons més llunyans, com ara creuar l'Atlàntic. Després d'haver creuat 9 vegades l'Atlàntic, tres d'elles en solitari, el següent pas era continuar cap al Pacífic. I la millor manera de tornar era acabant de fer tota la Volta al Món. Aquest projecte de fer la Volta al Món, el vaig compartir amb els companys de Globus Kontiki, doncs la logística i planificació eren molt complicades. Així unint forces Nàutica Carreras i Globus Kontiki vam tirar endavant l'aventura.

Quants dies va durar el viatge?

El viatge va durar 18 mesos. Estava planificat per tal que no perdéssim més d'una temporada d'estiu, que és quan nosaltres tenim més feina. Així vam sortir el dia 1 de novembre del 2012 i vam tornar a casa a finals de maig del 2014.

Com es dosifiquen els queviures en alta mar i quin tipus de menjar portàveu?

El menjar el calculem en funció del nombre de dies que hem d'estar navegant i la quantitat de persones que anirem a bord. Però encara més important que el menjar és l'aigua. Avui en dia, a tot arreu on arribes amb el veler pots trobar petites botigues, mercats locals, i pots anar reposant el que s'ha exhaurit.

L'alimentació per una travessa de l'Atlàntic o Pacífic per exemple, consta de molta pasta, arròs, pots que es conservin bé, i com no, tot el que anem pescant mentre naveguem. Els alls i les cebes, les patates, són aliments que aguanten bé entre dues i tres setmanes. També fruites com la poma, fruits secs... Hem d'anar amb compte amb els ous i làctics, però en general es menja molt bé en una travessa d'aquestes.

El que trobem més a faltar seria la carn, que només en portem per als primers dies, ja que no tenim congelador i la nevera és un luxe que només utilitzem si les plaques solars i el generador eòlic ens carreguen bé les bateries.

Se suposa que en trajectes tan llargs, esteu durant moltes hores veient sempre el blau del mar. Com es porta això?

El paisatge forma part del viatge. Aquí tothom ho viu a la seva manera. Els colors del mar i el cel canvien cada moment. Pots veure una posta o una sortida de sol, pots veure milions d'estels. La lluna, els peixos voladors, els dofins.

Allò és ple de vida.

Però per afrontar un viatge tan llarg has d'estar ben conscienciat d'allà on vas i ben preparat mentalment. No és una experiència dura físicament, però sí que és dura psicològicament. Un cop has sortit de les Canàries, per exemple, ja no hi ha marxa enrere. Ja no podem baixar del veler fins a arribar al Carib. He conegut molta gent que això se li fa dur, i després n'hi ha d'altres, com és el meu cas, que simplement ens hi trobem a gust.

La convivència en un viatge tan llarg i en un espai tan reduït és fàcil de portar?

La convivència en un espai com aquest, on d'una punta a l'altra del veler no hi ha més de dotze metres, de vegades es fa complicada. Aquí tothom ha d'estar disposat a cedir una mica. De totes maneres tothom acaba trobant el seu espai i fins i tot, la tasca que se li dona més bé. És feina del capità, però també del reste de la tripulació que tothom es senti integrat i útil. No tothom ha de servir per pujar al màstil amb tempesta, però fer guàrdies, cuinar, cuidar-se de tirar la canya, o netejar, tothom ho pot fer.

Com tot navegant, segurament has tingut moments de terror o sofriment. Canvis meteorològics, tempestes, etc. Ens pots comentar algun moment difícil que hagis viscut?

Una de les coses que he après al llarg de 15 anys portant a gent a navegar, és que si les coses es compliquen, la gent no ho percebi. Has d'actuar com si allò fos el més normal del món. No mostrar símptomes de nerviosisme. Has d'actuar molt ràpid per tal de millorar la situació, però no està de més perdre uns segons a analitzar-la. Una mala decisió, precipitada pot complicar-ho tot encara més.

Navegant a vela, normalment els problemes venen pel fet que el vent puja d'intensitat i portes hissada massa superfície vèlica. Nosaltres depenem del vaixell, que és el que ens dona la flotabilitat, mentre aquest aguanti, nosaltres també. És per això que els pitjors moments són quan veus que el veler està fent aigua per algun lloc, el motor no s'engega, o el material està patint massa. La nostra feina és que el veler no pateixi i això s'aconsegueix coneixent molt bé on té els límits, i a ser possible no acostar-s'hi. Per sort, els mals moments viscuts a mar, que sempre n'hi ha s'obliden ràpid, un cop arribes a port.

